No. 54. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 5 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Naar luid der Piemontesche bladen zou er een plan bestaan bij eene tamelijk sterke partij om in het Noorden van Italie een groot koningrijk op te rigten, dat bestaan zou uit Piemont, Lombardije, Venetie, Tyrol, Illyrie, Dalmatie, Modena en Parma. *Karel Albert* zou koning, Milaan hoofdstad zijn. Zoo doende zouden de Piemontesche en Lombardische belangen in elkander vloeijen en aan Europa de waarborg gegeven worden van een tegen Frankrijk opwegend zelfstandig Italie.

DUITSCHLAND.

WEENEN, den 26. April. Men kan met eenigen grond dagelijks de tijding verwachten eener revolutie in de vorstendommen aan den Donau. Iederen dag krijgt het onweder, dat dreigend over het platte land hangt, een onheilspellender aanzien, daar de boeren, even als in Gallicie het juk, hun door den adel opgelegd, willen afschudden of zich bloedig op hem wreken. In Bulgarije, in een woord langs den geheelen Donau-oever, van Belgrado tot aan de monding der Sulina, laat de revolutionaire geest evenzeer zijn invloed gelden en wil ten gelijken tijde èn de Turksche overheersching èn het Russische protectoraat afwerpen.

In Galicie zijn de edellieden en de vrienden van Polen schier wanhopend, daar alle pogingen om de boeren de Poolsche zaak te doen omhelzen, zelfs vergezeld van het aanbod tot afschaffing der vroondiensten, schipbreuk leden. Van Tarnow af, tot aan Lemberg staat een ontzagwekkend leger van 100,000 man, met zeissen, mestvorken en dorschvlegels gewapend; niet om de Poolsche uitgewekenen, die thans Frankrijks bodem verlaten hebben, tot herstelling van het oude Polen te ondersteunen en aan te moedigen, maar om hen, bij de eerste poging die zij hiertoe mogten aanwenden, met geheel den adel en het beschaafdste gedeelte der Poolsche maatschappij, op de gruwelijkste wijze om te brengen. Op eene vreeselijke wijze, worden thans de gedrochtelijke heerlijke regten gewroken; de adel tracht thans de bedrevene onregtvaardigheden weder goed te maken, maar thans ook, heffen de Poolsche boeren den grooten volkskreet onzer dagen aan: « Het is te laat."

KRAKAU, den 27. April. Sedert gisteren 4 uur hebben wij hier een opstand beleefd. Toen Oostenrijksche soldaten de wapenen van den wapensmid *Muller* in beslag namen, wierpen zich Polen op hen en ontnamen hun de wapenen. Daarop had een gevecht plaats, waarbij aan weêrskanten eenige manschappen bleven. Ter naauwernood was dit bekend geworden, of de militaire magt bezettede de pleinen, die een uur lang op de bijna ongewapende volksmenigte een aanhoudend vuur opende. Het volk bemagtigde echter toch het plein, en de militairen trokken naar het kasteel terug, waaruit brandpijlen geschoten werden, ten gevolge waarvan de stad op twee plaatsen in brand gestoken werd. Binnen weinige oogenblikken waren talooze barrikades opgerigt. De veel beminde graaf *Castiglione* wilde echter den opstand dempen, en trad aan het hoofd van zijnen staf met vaderlijke woorden het volk te gemoet, toen men uit de vensters 3 schoten op hem loste. Toen nam de generaal *Moltke* het opperbevel over en gaf bevel tot vuren. Nu was het bloedbad vreeselijk, de stad werd drie uren achtereen beschoten, tot dat parlementairen kwamen en om genade smeekten. De stad kapituleerde, de insurgenten en Poolsche emigranten, waarvan het grootste getal gesneuveld zijn, legden de wapenen neder en ontvlugtten de stad. De kwetsuren, welke graaf *Castiglione* bekomen heeft, moeten niet gevaarlijk zijn. De militairen hebben 10 dooden en 40 gewonden. Thans is alles rustig.

— Te Berlijn was als gerucht in omloop, dat de Russische garde bevel ontvangen heeft, den 27. uit Petersburg naar de grenzen te marcheren, waar tegen het einde dezer maand 300,000 man, volgens Russische telling namelijk, zullen zamengetrokken zijn. Voorts beweerde men, dat generaal *Cavaignac* aldaar was aangekomen, om namens de provisioneele regering, Frankrijks wenschen betreffende de herstelling van Polen te kennen te geven. Ten slotte hield men staande dat de Duitsche bond, van Pruissen verlangd heeft, dat het 20,000 man Pruissische troepen naar Zuid-Duitschland zouden zenden. Wat van dit alles waar is, zal nader blijken.

Te Berlijn had zich een vrijkorps gevormd tot bescherming der Duitschers in het Groot-Hertogdom Posen. Het korps wilde in den beginne echter naar Sleeswijk oprukken; maar hun aanvoerder had goedgevonden, met al het bij een gezamelde geld door te gaan, zoodat zij zich thans ter beschikking zullen stellen van hunne bedreigde broeders in Posen.

— De Duitsche bondstroepen blijven thans overwinnende; zij hebben den 25., omstreeks 10 's morgens, de stad Flensburg ingenomen. De Denen zijn geheel uit die streken verdreven en men wil zelfs, dat hun de weg tot hunne schepen over Holnitz is afgesneden; zoodat, ingeval de Denen niet te water Apenrade hebben kunnen bereiken, zij eene volslagen nederlaag zullen moeten lijden. In de jongste gevechten zijn hun 24 kanonnen ontnomen; over en weder zijn weder vele dooden en gekwetsten gevallen. Uitgezonderd eenige kleine afdeelingen Holsteinsche troepen, zijn ook thans de Pruissen alleen op het slagveld geweest. Hun aanrukken heeft een panischen schrik onder de Denen voortgebragt, zoodat deze veel van hunnen trein hebben achtergelaten. In een gevecht bij Oversee heeft zich vooral een Hannoversch regement bijzonder gekweten tegen Deensche jagers, die zich echter insgelijks dapper gedroegen. Eerst nadat de bevelhebber van die jagers gevallen was, gelukte het ze te bedwingen. Volgens de jongste berigten zijn de bondstroepen, die gedeeltelijk reeds naar Bau waren voortgerukt, te Flensburg zamengetrokken, ten einde eenen rustdag te houden. De chef van den Deenschen generalen staf, von *Bagesen*, is gewond en te Sleeswijk gevangen.

(In Berlijn en elders in Pruissen hebben de tijdingen van de behaalde overwinningen op de Denen groote vreugde verwekt. Naar mate men den eigenlijken strijd als geëindigd mag beschouwen, worden nu de vorderingen in Duitschland grooter. Het Keulsche dagblad stapelt de verwijten tegen Denemarken op, dat het vreemde hulp gevraagd, Pruissische schepen opgebragt heeft enz. « Thans is het niet meer genoeg, de Denen uit Sleeswijk te verjagen, dat aan Duitschland behoort, maar wij moeten genoegdoening en schadevergoeding voor den krijg hebben, dien Denemarken tegen Pruissen zelf begonnen heeft, voor de verliezen, dien het onzen handel heeft toegebragt." Het blad hoopt, dat Pruissen nu ook Jutland in bezit zal nemen, tot dat de laatste penning aan oorlogskosten betaald zal zijn, en dat Sleeswijk bezet blijve, tot dat in Frankfort daarover uitspraak zal gedaan zijn; dat aan Denemarken de soort van zeeroof in de Oostzee moet worden ontleerd. Het blad meent, dat men bij deze en soortgelijke vorderingen, als om zich een deel van de Deensche vloot te verzekeren, geen oorlog met Engeland of Rusland te vreezen heeft; « want Engeland zou genoeg met Ierland te doen hebben en Rusland blijde zijn, dat men het met vrede liet.")

In Sleeswijk is eene den Denen bij Flensburg ontnomene krijgskas binnengebragt; eene andere, minder aanzienlijke kas hebben zij bij Missunde verloren. Het getal gevangen Denen in Sleeswijk beloopt verscheiden honderden. Bij de inneming van die stad zijn aan beide zijden 3 of 400 man gedood of gewond.

De jongste berigten luiden, dat de Duitsche troepen Dingsdag avond in en omstreeks Flensburg stonden, de voorhoede tot Holebolt, Glucksburg te bezet. De Deensche oorlogsschepen hebben de haven van Holnis afgesloten. De Duitsche troepen zijn vol moed, doch zeer afgemat. Overal wappert in de stad Sleeswijk thans de Duitsche vlag.

ENGELAND.

— Op Dublin is de *Coërcion-bill* toegepast. De stad is in staat van beleg verklaard; men heeft reeds een aanvang gemaakt met het ontwapenen des volks.

— De koningin heeft haren wensch te kennen gegeven, dat alle dames, die op h. m. receptiën verschijnen, zich in kleeding van Engelsch fabrikaat vertoonen, ten einde in deze drukkende tijden de nijverheid zooveel mogelijk te bevorderen.

FRANKRIJK.

— In eene dameclub in den faubourg St. Germain worden de regten der vrouwen met kracht ondersteund en de standaard des opstands tegen de mannen alle avonden van 7 tot 11 ure opgestoken. Een aantal vrouwen wedijvert aldaar in welsprekende klagten over hare echtgenooten; maar de schoone sexe verzwijgt wijsselijk hare eigene gebreken.

— In de nationale werkplaatsen werken thans reeds 100,000 man.

— Het nieuwe dagblad *l'Ere Nouvelle* van 30 April deelt eenen allerbelangrijksten brief mede van pater *Ventura* aan *Louis Phillippe*, gedagteekend 27 Julij 1847, waarin hij dien vorst den val zijner dynastie duidelijk voorspelt.

— Volgens berigten uit Portugal, heerscht in Lissabon eene groote spanning. Er zijn billetten aangeplakt gevonden, waarin op de aftreding der koningin wordt aangedrongen.

— De spaansche gouverneur van Manilla had een paar malen aan den sultan van Soeloe geschreven om de zeeroovers van Balangigni uit te roeijen; maar daar de sultan zulks naliet, besloot het Spaansche gouvernement het zelf te doen en die zeeroovers te straffen, die reeds sedert jaren landingen deden op de kust van Lucon en Spaansche onderdanen in slavernij wegvoerden. Op den 5. Februarij jl. vertrok de expeditie van Manilla, bestaande uit 3 oorlogstoomschepen, 2 oorlogschoeners, 6 kanonneerbooten, 8 van kleiner kaliber, 600 man infanterie en 430 artilleristen met 2 veldstukken. Door deze magt werd Balangigni stormenderhand, na eene hardnekkige verdediging, ingenomen. De Spaansche troepen verloren een kapitein en 20 soldaten, terwijl 10 officieren en 150 man gewond werden. Van de zijde der zeeroovers vielen 450 man; zij boden manhaftig wederstand en weigerden genade. Ook werden de forten ingenomen. In een derzelve hadden de zeeroovers een begin gemaakt met het ombrengen hunner vrouwen en kinderen, opdat deze niet in des vijands handen zouden vallen; 200 derzelve werden nog door de Spanjaarden gered. Ongeveer 200 slaven werden op vrije voeten gesteld, waaronder verscheidene Nederlandsche onderdanen; de kommanderende generaal heeft hun aangeboden, hen naar Java te laten overbrengen. De Spanjaarden namen 124 stukken geschut, en boorden nagenoeg 150 tot den zeeroof gebruikt wordende praauwen in den grond; zij slechtten zeven dorpen en vier forten, 7000 à 8000 kokosnootboomen enz. en wendden al het mogelijke aan, om het eiland voor bewoning ongeschikt te maken. Dit vernielingswerk duurde van 15. tot 25. Februarij. Eenige weinige roovers zijn in zwaar storm-

---

CALED EN DJEIDA.

(*Een Arabisch verhaal.*)

—

Vreugde heerscht onder den stam der Saad: de Arabier zadelt zijn ros met het rijkste tuig: hij zelf bedekt zijn edel voorhoofd met een sierlijker tulband dan het eenvoudige doek, dat hem gewoonlijk beschut: hij spreidt voor zijne tent de zegeteekenen zijner talrijke krijgstogten ten toon, en de lucht weergalmt van zijne zangen.

Waartoe die feestverkondigende toebereidselen? Waarom die glimlach op de anders zoo onbewegelijke lippen van de kinderen der woestijn?

Caled komt den stam bezoeken: Caled, de neef van den eerwaardigen Zaher, door deugd, moed en vernuft tot den rang van Cheik gestegen.

Caled brengt kostbare geschenken, en woorden van vrede en verzoening; want Mouraheb was zijn vader, en Mouraheb zwoer zijnen broeder Zaher een eeuwigdurenden haat.

Zaher had hem in zijne eer gekwetst en toen de wijk genomen: maar nimmer was de wrok geweken uit het gemoed van den woesten Mouraheb.

Doch nu is Mouraheb niet meer, en niets belet Caled tot zijns vaders broeder te snellen en hem den vrede aan te bieden.

Zaher bevindt zich bij den stam van Saad.

Caled brandt van verlangen zijn neef Djodar te kennen. Benijdenswaardige feiten van Djodar's dapperheid werden hem verhaald, en hebben zijne ijverzucht opgewekt: hij wil hem kennen en broeder noemen.

Want ook hij onderscheidde zich roemrijk in den krijg: dank zij der lessen en het voorbeeld zijns vaders, wordt Caled onder de dapperste strijders van zijnen tijd gesteld: maar hetgeen de mare van Djodar verbreidt, overtreft verre zijne grootste heldenstukken.

Djodar temt en regeert het wederspannigste paard met verwonderlijke behendigheid; hij behandeld de spies en de sabel met tooverachtige kracht en vlugheid: Djodar droomt niets dan roem: hij veracht den dood.

En Djodar is geen man!

Djodar heet Djeida: beducht voor hoon en voor Mouraheb's haat, die hem had kunnen verwijten, dat de Hemel hem het geluk ontzeide, zich op een mannelijken erfgenaam en stamhouder te mogen beroemen, had Zaher de kunne zijner dochter verborgen en haar een mannennaam gegeven.

Djeida was dan Djodar geworden: de jeugdige maagd was een jongeling geworden, die in den wapenhandel uitmunt, en op den krijgstogt zich met roem bedekt, den schrikwekkendsten vijand te gemoet gaat, en alle gevaren trotseert.

Caled geniet het minzaamste onthaal onder de tenten van zijns vaders broeder.

Hij vermoedt het geheim van Djodar's sekse niet; daarom overlaadt hij hem met vriendschapsbewijzen: hij zoekt zijne genegenheid te winnen, door hem te verklaren, hoezeer de befaamdheid van zijn neef hem in geestdrift ontstak.

De jonge Arabier deelt onder zijne bloedverwanten de medegebragte geschenken rond, en brengt tien dagen met hen door, en even zoo vele overwinningen behaalt hij in dien tijd op de dappersten uit den stam.

Arme Djodar! wel heeft uw vader uw ligchaam kunnen vormen, uwe leden kunnen buigen en harden, uw moed kunnen sterken! Uw hart vermogt hij niet te veranderen! een kiemenden hartstogt kon hij u niet leeren bedwingen, gelijk hij u een schichtig ros leerde onderwerpen.

Caled, o Djodar! heeft op uwe ziel een onuitwischbaren indruk gemaakt: gij bemint hem, en, nog onbewust van uwe liefde, nog vreemd van de aandoeningen des gemoeds, ijlt gij naar uwe moeder, en openbaart haar het vuur, dat u reeds verteert.

- Dierbare Djeida! roept hare moeder, gij hebt uwe genegenheid wel geplaatst. Caled is uwer waardig, gelijk gij hem waardig zijt. Morgen komt ook zijne moeder hier: wij zullen haar zeggen, wie gij zijt; dan zullen wij u met uwen neef door den echt verbinden, en allen naar onzen stam wederkeeren.

Den volgenden dag verzocht Djeida's moeder Mouraheb's weduwe bij haar te komen: zij had dit oogenblik gekozen tot haars dochters optooijing.

Naauwelijks is Caled's moeder binnengetreden, of hare schoonzuster toont haar Djeida.

- Wees niet langer verblind, sprak Zaher's gade. Djodar is geen man, maar mijne dochter; haar wezenlijke naam is Djeida; eene onschadelijke list deed ons hare kunne voor den geheelen stam geheim houden. Hare krijgshaftige inborst maakte die onwaarheid gemakkelijk. Gij ziet, hoe schoon zij is. Welnu, zij bemint uwen zoon, ga en zeg Caled, dat zij hem tot echtgenoot begeert.

Minder snel is de wind der woestijnen dan de schreden van Mouraheb's weduwe, nu zij haren zoon de tijding der gelukkige ontdekking gaat brengen.

Met oostersche welsprekendheid schildert zij Djeida's bevalligheden, want haar moederlijke trots wenscht vurigljk zulk eene gade voor haren zoon.

Maar Caled blijft koud als een steen in de schaduw: Caled antwoordt niet op de overredende woorden zijner moeder; hij begrijpt de taal der liefde niet.

- Ik had Djodar lief als een broeder, zegt hij, en ik achtte hem als mijn mededinger in den wedstrijd; maar in Djodar eene vrouw te zien, wordt zij mij geheel onverschillig. Ik ga andere medgezellen opsporen. Vaarwel, ik verlaat nog heden den stam van Saad.

En onmiddellijk zadelt Caled zijn paard, bestijgt het, en neemt afscheid van Zaher, zijn plotseling vertrek door ijdele voorwendselen pogende te billijken.

Wat werd er van Djeida, toen zij vernam, dat hij, dien zij beminde, haars vaders tenten had vaarwel gezegd.

Drie dagen lang weigerde zij eenig voedsel te nuttigen; drie dagen lang vond zij op hare legerstede noch slaap, noch rust.

Haar vader, wiens tegenwoordigheid, verre van zijn gezin, tot het beslechten van een geschil vereischt werd, liet, met de wanhoop in het gemoed, haar achter op den rand des grafs. En mogelijk ware zij den dood ter prooi geworden, had niet in hare

weder ontsnapt; overigens mag men zich verzekerd houden, dat de zeeroovers van Balangigni zijn uitgeroeid.

— Het stoomschip *le Caire* is den 23 April van Marseille naar Genua vertrokken, aan boord hebbende 500 Italiaansche patriotten, die scheep zijn gegaan onder de kreten van leve de republiek! terwijl de muzijk de Marseillaise speelde.

— De Fransche zeemagt heeft dezer dagen weder belangrijke verliezen geleden, door het vergaan van de korvet *la Boussole*, in de West-Indien, en van het stoomfregat van 120 paardenkrachten *le Salamandre*, op de kust van Provence.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 2. Mei. Men verzekert, dat Z. M. de Koning en het koninklijke gezin voornemens zouden zijn zich tegen 17. dezer naar Amsterdam te begeven, en aldaar eenige dagen aldaar door te brengen.

ROTTERDAM, den 2. Mei. Laatstleden Zaturdag zijn alhier reeds nieuwe aardappelen ter markt gebragt en verkocht.

— Ook te Breda en rondom deze stad, groeijen de te veld staande gewassen zeer welig en beloven veel. De vruchtboomen staan reeds in vollen bloei, en de aardappelen die vroeger dan in andere jaren zijn geplant, beginnen reeds uit te loopen; jammer maar dat de nachtvorsten aan dit gewas vele schade aanrigten, ten minste in den nacht van 30. April op 1. Mei heeft het daar vrij hard gevroren.

— Op de 's Gravenhaagsche kermis zal te zien zijn een mensch, of eigenlijk *levend geraamte* (squelette vivant). Volgens de advertentien der voornaamste Italiaansche dagbladen en de beschrijving, die *l'Ecole de Medecine* te Parijs van dezen man geeft, vertegenwoordigt hij een der grootste natuurwonderen die er ooit gezien zijn.

— Men verzekert dat de assuradeurs te Amsterdam besloten hebben, voor de vaart op de Oostzee geene andere schepen, dan die onder Nederlandsche vlag varen, te verzekeren.

— Men meldt uit het dorp S., (prov. Drenthe) dat in den nacht, van Woensdag op Donderdag ll., de predikant aldaar zich door middel van een mes van het leven heeft beroofd. De oorzaak van dit treurig ongeval, wordt aan huiselijke oneenigheden toegeschreven.

— Als eene bijdrage tot de voorbeelden van buitengewone vruchtbaarheid in dit vroeg ontwikkeld voorjaar, kan strekken, dat in eenen tuin te Amersfoort, op den kouden grond, tegen een noordwestelijken gelegen muur, eene blaauwen muscadeldruif-wijngaard wordt aangewezen, die bijna geheel in het blad staat en zelfs reeds bloesem gezet heeft. De omstreken aldaar leveren dan ook reeds een schoon gezigt op; hier en daar beginnen de vroege aardappelen reeds lof te maken, en indien eenige gezette warmte er toe bijdraagt, dan zullen alle moesvruchten bijzonder voorspoedig rijpen, de laatste hagelslag heeft ook weinig schade aan de fijne boomvruchten aldaar toegebragt.

— Men schrijft uit Gorinchem, 29. April: Eerstdaags zal het alhier in bezetting liggende detachement van het 2e regement artillerie twee kompagniën afgeven, ter bezetting der vestingen Geertruidenberg en Hellevoetsluis; daartoe zal de 3e kompagnie, onder bevel van kapitein *Kamp*, naar eerstgemelde vesting vertrekken, en de 8e kompagnie, gekommandeerd door kapitein *Frantzen*, naar laatstgenoemde plaats marcheren, en zoude zulks in verband staan met eene met de organisatie des legers ook zullende plaats hebben organisatie van het wapen der artillerie, welke laatste in zoo verre zoude worden gewijzigd, dat, in plaats van de vroeger bestaan hebbende 2 regimenten vest- en veld-artillerie, thans 2 regimenten vesting-artillerie zouden worden geformeerd, elk van 18 kompagniën, waarvan de chefs in Vlissingen en Maastricht zullen garnizoen houden; terwijl de batterijen ligte veld- en de gewone veld-artillerie tot één regiment veld-artillerie zouden worden vereenigd, welke zouden worden verdeeld in de vestingen Nijmegen, 's Hertogenbosch en Venlo.

— Den 27. April is te Utrecht overleden, de heer *J. M. Polders*, vice-admiraal en lid van het hoog-militair-geregtshof, ridder der militaire Willems-orde 3e klasse, van het legioen van eer enz.

— Te Groningen is een meubelmagazijn aangelegd van allerlei oude meubelstukken, welke bij verhuizen en schoonmaken voor velen een last zijn, en voor de armen zoo uitnemend te pas kunnen komen. Eene commissie van eenige dames heeft zich gevormd, door de welwillendheid der voogden of regenten van het Groene Weeshuis een lokaal verkregen, en nu ontvangt de binnenmoeder van dat huis al wat men van oude stoelen, ramen, tafels, stoven, kleederen, gordijnen enz. kan en wil missen, terwijl de commissie voornemens is hetgene haar aldus wordt toevertrouwd te laten vermaken of herstellen, en alsdan voor brave armen te beleggen. Dit is weder een der gelukkige denkbeelden, te Groningen ten behoeve der armen ontstaan, en hetwelk navolging verdient.

VLISSINGEN, den 4. Mei. Gedurende de maand April zijn alhier geboren 25 personen, als: 14 van het manhelijk en 11 van het vrouwelijk geslacht; overleden 24 personen, als: 18 van het manhelijk en 6 van het vrouwelijk geslacht; onder de overledenen zijn begrepen 5 militairen in het hospitaal; levenloos aangegeven 1 zoon en 1 dochter.

Met betrekking tot den ouderdom waren de overledenen als volgt:

Beneden het jaar	5
van 1 tot 10 jaren	6
« 10 « 20 «	1
« 20 « 30 «	5
« 30 « 40 «	1
« 40 « 50 «	1
« 50 « 60 «	2
« 60 « 70 «	1
« 70 « 80 «	1
« 80 « 90 «	1
	24.

MENGELINGEN.

De hond van Liverpool.

Een pachter te Liverpool bezat een' moedigen en verstandigen hond; maar tevens behebt met een gebrek, dat, ten minste in honden, onverschoonlijk is: het haperde bij hem aan goede beginselen. Van tijd tot tijd verdwenen er jonge lammeren uit de schaapskooi van den landman. Aan wolven viel hier niet te denken; want deze vindt men in Engeland niet. In het eerst kwam de herder in verdenking; maar weldra werd de schuldige ontdekt, en ontving de welverdiende kastijding. Zich niet beterende, werd nu de herhaling van het misdrijf zóó zwaar gestraft, dat de misdadiger, op de plaats zelve, waar hij hetzelve had gepleegd, voor dood liggen bleef. Hij sleepte zijn zwaar gewond ligchaam naar een nabijzig kreupelbosch; en, terwijl men hem dood waande en vergat, waren intusschen zijne wonden, ten gevolge van zijn sterk gestel, en veelligt ook van het mangel aan alle geneeskundige tusschenkomst, van zelve geheeld. Maar, wat hielp hem zulks? Zich voortaltijd door zijnen meester verstooten achtende, beschouwde hij of zich zelven der vergiffenisse onwaardig, of, misschien, wanhoopte hij zelf aan het overwinnen van eene zijner onweêrstaanbare neigingen; hetgeen zich, naar het vermaarde stelsel van eenen onzer nieuwere physiologen, gemakkelijk laat verklaren. Wat hier van zij, de hond verrees, ontvlood Liverpool, leidde het leven van een' eigen vagebond, en verbond zich ten laatste (om het op eene menschelijke wijze uit te drukken) met eene bende struikroovers, welke de groote wegen onveilig maken.

Twee of drie jaren waren verstreken, toen de pachter van Liverpool eene reis deed. De nacht en een onweder overvielen hem, niet verre van eene afgelegene herberg, welke er allerongunstigst uitzag. Door den nood geperst, trad hij dezelve binnen. Een oud wijf en drie manspersonen zaten rondom den haard; een groote hond deed het spit draaijen; de pachter herkende in denzelven, met verbazing, zijnen ouden knecht, en, door eene onwillekeurige opwelling van oude genegenheid gedreven, naderde hij, om hem te streelen. Het beest gromde, liet de tanden zien, en scheen hem te willen bijten; maar, door de oude vrouw met een' schop bestraft, hervatte het zijne taak, alsof er niets gebeurd was.

De landman, na het nuttigen van een sober avond-eten, begaf zich naar de hem aangewezene slaapplaats, en maakte zich gereed om te bed te gaan, toen een gehuil aan zijne deur zijne oplettendheid tot zich trok. Hij opent dezelve, en — de spitdraaijer stapt binnen. Maar het was thans niet hetzelfde grimmige, dreigende, booze dier; zachtzinnig vleide het zich voor de voeten zijns voormaligen meesters neder, en lekte hem de handen, alsof het hem, in zijne taal, vergeving kwam vragen voor zijne driftvervoering. De pachter streelde den hond wederkeerig, en wilde hem vervolgens weder wegzenden; maar dit ging niet. De reiziger, wien zijn logement almede zekeren schroom had ingeboezemd, besloot nu, den hond bij zich te houden, en wilde de deur sluiten; maar het beest verzette zich daartegen, vatte met de tanden een der panden van zijn' rok, en poogde hem met zich naar buiten te trekken. De man begreep niet, wat dit beduidde, en zijne bevreemding steeg nog hooger, toen hij, het bed naderende, door den hond met alle kracht naar de deur getrokken werd, en, wanneer hij zich geliet hem te willen volgen, het beest de uitbundigste blijdschap vertoonde. Dit alles bragt hem tot nadenken. Waar bevond hij zich? In een afgelegen huis, te midden van een eenzaam oord.

De gelaatstrekken der bewoners hadden hem al aanstonds verdacht toegeschenen. Bevond hij zich misschien in een roovershol?.... Hij koos zijne partij, sloot den hond buiten, laadde zijn pistool, opende zachtjes de blinden, nam behoedzaam een laken van het bed, knoopte het wel stevig aan het venster vast, verborg het licht onder den schoorsteen, verschanste zich zoo goed hij konde, en wachtte de uitkomst af. Niet lang leed het, of eene veer sprong los, een valluik opende zich aan het voeteneinde der bedstede, het bed werd ondersteboven geworpen en verdween. Op dit gezigt liet zich de reiziger in allerijl langs het laken naar beneden glijden, en liep, op goed geluk af, naar het naaste gehucht. Het gelukte hem, de bewoners op de been te brengen, die, gewapend, hem naar het verdachte huis volgden, hetzelve bezetteden, de schelmen overvielen en bemagtigden. Men doorzocht het verblijf. De hond verstrekte daarbij tot gids. Het valluik dekte een' grooten kuil, waar verscheidene onder kalk bedolvene lijken en een groot aantal menschenbeenderen verspreid lagen.

De dankbare pachter nam zijnen hond mede, die nu geene lammeren meer stal; maar tot dusverre blijft het een onopgelost vraagstuk, of de hond zijnen terugkeer tot betere beginselen aan de school der struikroovers, dan aan die der tegenspoeds heeft te danken. *(V. L.)*

Oordeel van Zschokke over de jongste staatkundige wereldgebeurtenissen.

« Gij vraagt mij, — schrijft de ook bij ons met roem bekende ZSCHOKKE, in een' brief, — « gij vraagt mij, wat ik wel van een staatkundigen orkaan zeg, die thans de kernen der volkeren van de onzuiverheid en het stof der eeuwen zal schoon vegen? — De natiën houden regtspleging. De tijd daartoe was rijp, — hetwelk de door gewoonte en trotsche onkunde bevangene vorsten en hunne oud- en nieuwbakken-adel, door egoïsmus verblinde raadgevers en hovelingen niet inzagen. Thans zijn de troonen van die eigenmagtige aardgoden door bloedstroomen omspoeld geworden, en zij, die de goddelijke wereldorde naar hunnen smaak verbeteren en met hun' houten schepter zelfs in 't rijk der geesten binnendringen wilden, — zij hooren thans met ontzetting de stemme Gods tot de volken van Europa: « Gij zult geene andere goden hebben naast mij!" — Er zullen nog meer bloed en tranen vloeijen; er zullen jaren, ja tientallen van jaren verloopen, eer de stormen zwijgen, en de golven tot rust en helderheid komen, — de golven des tot op den bodem omgewoelden volkeren-oceaans, waaruit het slijk thans boven drijft. Slechts onder smarten van het aardsche treedt het Goddelijke zegerijk in het leven; zoo als heden, zóó was het altijd, zelfs in de geschiedenis van ieder menschelijk individu. Zelfs de Christelijke godsdienst werd slechts onder volksverhuizingen, kruistogten en tallooze oorlogen allengs door ons werelddeel verbreid, allengs van het onraad van vorstelijke en priesterlijke bevelen gezuiverd.... Dit is mijn oordeel!"

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4. Mei. Sedert den 2. dezer is alhier niets gepasseerd.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

4 Mei 1848.

De Nederlandsche	mudde.		De Nederlandsche	mudde.	
Q. Z. Tarwe (1846) .	f	.	W. Witte dito . .	f	.
N. dito dito . . .	-	7.90	Z. Paardenboonen .	-	4.20
Q. W. Tarwe (1846) .	-		W. Koolzaad . . .	-	11.50
Nieuwe W. dito . .	-	8.20	Zomer dito	-	.
N. Z. Rogge	-	5.70	Gort No. 3	-	14.50
Vreemde dito	-	.	« « 2	-	11.50
Winter garst	-	5.60	« « 1	-	9.50
Zomergarst	-	5.70	Groninger Gort werd aan f .		
Haver	-	.	a f . per mud verlaten.		
Boekweit	-	6.25	Raapolie . .	f	37.00 p. v.
W. Witteboonen . . .	.	.	Patentolie . .	-	39.00 -
Dito Bruineboonen . .	.	.	Lijnolie . .	-	33.00 -
W. Paardenboonen . .	.	4.50	Lijnkoeken f .		de 104 st.
W. Gr. Erwten . . .	-	.	Raapkoeken « .	-	1040 -
Z. Gr. Erwten . . .	-	.			

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

ziel de rede gesproken en de beradenheid gezegevierd.

— Ik ben wel dwaas, dus voor eenen ondankbare te willen sterven: neen, wraak veeleer over zijne hoonende versmading!

De jonge maagd hervat hare togten en oefeningen: hare krachten nemen te meer toe: zij grijpt hare wapenen, springt te paard, en voorgevende op de jagt te gaan, rent zij naar den stam van Caled.

Gelijk aan een van Hedjar's dappere krijgers, stijgt Djeida af onder de tenten van haren neef: men ontvangt haar met alle de eerbetooningen, die gewoonlijk aan doorluchtige gasten ten deel vallen.

Den volgenden dag verschijnt zij in den wedstrijd en doet wonderen van dapperheid en behendigheid.

Caled, die haar niet herkent, wil zich met dien schrikwekkende onbekende meten. Hij daagt in het strijdperk, en rent op Djeida aan, maar hij ontmoet een ongewonen tegenstand.

Hij deinst; maar herhaalt den aanval met nieuwen ijver. De maagd staat ook dien onverschrokken door: verschrikkelijk is de schok: de grond dreunt onder het getrappel der steigerende paarden: de lansen vliegen in splinters wijd en zijd: zij grijpen de sabel, en na een hardnekkig gevecht scheiden zij, zonder dat een van beiden verwinnaar zij.

Iedereen bewondert den heldenmoed des vreemdelings.

Caled beveelt, dat men geen onderscheid make tusschen hem en zijnen gast.

Drie dagen verloopen.

Djeida wil zich niet bekend maken. Elken dag strijdt zij tegen haren neef, en immer behaalt zij een aanmerkelijk voordeel op hem.

Den vierden dag begeeft zich Caled, van zijne strijdgezellen gevolgd, naar de kampplaats. Hij ontmoet Djeida, die ook derwaarts rijdt. Hij nadert en zegt:

— Ik bid u, heer, zeg uwen dienaar, welken stam gij tot eer en sieraad strekt: nimmer zag ik een held, die met u was gelijk te stellen.

Caled herkent haar, die hij weleer durfde versmaden: voor het eerst verblindt hem de schoonheid van dat edele, manhaftige vrouwengelaat.

— Ik wilde u slechts toonen, sprak de maagd, dat niet alleen de opschik mij kan bekoren.

Hierop verdween zij met bliksemsnelheid.

Nu, Caled, is de beurt aan u, van weeklagen en zuchten, onverbiddelijke krijger! Beween thans uwe gevoelloosheid met heete tranen. Onthutst en radeloos staat gij daar en staroogt op de plaats, waar zij verdween, zij, wier woorden even zoo vele donderslagen waren; zij, die u over uwe nederlaag beschaamd maakte, en nog meer over uwe sluimerende, maar nu eensklaps ontwaakte liefde doet blozen. Djeida's wraak over uwe versmading is edelaardig: zij versmaadt op hare beurt den man, dien zij bijkans overwon.

Tot Zaher's wederkomst sleept Caled zijne droefheid in de woestijnen rond; tot Zaher's wederkomst roept hij Djeida, maar Djeida antwoordt niet.

Zaher komt terug en Caled buigt zich voor hem neder en smeekt om Djodar's hand.

— Djodar! maar welk uitzinnig verlangen!

— O! misleid mij niet langer! ik weet alles: ik bemin uwe dochter, schenk mij haar tot gade.

Zaher bewilligt in de bede van zijns broeders zoon, en gaat zelf om de nu op hare beurt ongevoelige, koude maagd te overreden: want Caled had hem alles verhaald.

Djeida durft haren vader niet regtstreeks afwijzen, maar zij legt haren minnaar de hardste voorwaarden op. Zij verlangt, dat Caled haar honderd uitgelezen stieren van Gachem's kudde tot bruidschat zal aanbrengen.

De jongeling onderwerpt zich: de liefde verdriedubbelt zijn moed. Hij gaat: weldra verwt Gachem's bloed het aardrijk en behoort zijn vee aan Djeida. Maar Djeida is daarmede niet voldaan, en schept er genoegen in de ongeduldigheid van haren neef op de proef te stellen.

Nu eischt zij, dat eene aanzienlijke vrouw den halster vasthoude van den kameel, welke haar tot de echtelijke woning zal dragen, en dat twintig leeuwen en tien leeuwinnen op het huwelijksfeest worden opgedischt.

Caled gaat nogmaals, hij onderwerpt zich ten tweedenmale aan de wreede bevelen zijner bruid. Aan den stam van Mahavia ontvoert hij de schoone Aname, die hij bestemt om Djeida's kameel te geleiden. Daarop rent hij immer voort naar de wouden. Allah! uw bijstand roept hij in, en smeekt hij af door beden en salmoezen. Hij dringt in de bosschen, en reeds heeft zijne werpschicht verscheidene roofdieren doen vallen.

Eensklaps doet zich een onbekend krijgsman aan Caled voor, en betwist hem den doorgang. Des vreemdelings uiterlijk is fier, zijne houding edel, zijn paard van het edelste ras.

Leg de wapens neder! roept de geheimvolle kampvechter, of gij sterft!

— Indien gij mij door uwe woorden denkt te beangstigen, zoo kent gij mij niet, is het antwoord. Ik ben Caled, zoon van Mouraheb, van den stam Zate, en weldra zal Djeida of Djodar, wier naam meer waard is dan honderd krijgers als gij, mijne gade worden.

Nu begint de strijd tusschen de twee ruiters. Het is een vreeselijke strijd, met de echo der woestijn alleen tot getuige.

Vergeefs zamelt Caled al zijne krachten bijeen; vergeefs verdubbelt hij zijne pogingen — uitgeput en buiten adem moet hij den strijd opgeven.

— Wie zijt gij? roept hij, bevende van woede; wie zijt gij, gevloekte vreemdeling, die mij hier den doortogt komt betwisten?

Caled herkent Djeida. Zij heeft nog eenmaal haren bruidegom willen beproeven.

— Ik wil de vermoeijenissen der jagt met u deelen, maar te voren moest ik de kracht van uwen arm leeren kennen.

Caled en Djeida zijn, met den verlangden buit teruggekeerd. Niets vertraagt nu langer hunne echtverbintenis. Honderd wedstrijden worden ter eere van dezelve gehouden. Nog zingen de Arabieren hun beider lof, wanneer zij deze geschiedenis verhalen. Nog woont het geluk onder de tenten van het moedige echtpaar. *(Naar het Fransch.)*

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN [illegible]